

Jacob Buksti (S):

For et lille land som Danmark er den helt afgørende fordel ved at være medlem af EU, at vi indgår i et fællesskab med fælles regler og fælles vilkår på en lang række områder for alle medlemslandene, deres virksomheder og borgere. Det er selve kernen i EU-samarbejdet.

Derfor er det naturligvis også af helt vital betydning for os, at de fælles regler og vedtagelser rent faktisk efterleves af alle deltagere i samarbejdet. Hvis reglerne omgås eller systematisk undermineres i betydeligt omfang eller på afgørende områder, bliver det naturligvis vanskeligere at argumentere for det fornuftige i et mere og mere omfattende og forpligtende europæisk samarbejde. Ikke mindst bliver det sværere og sværere at sikre den folkelige forståelse for samarbejdets betydning, en forståelse, som er forudsætningen for selve samarbejdets videre eksistens og fremtidige udvikling.

Derfor er det en alvorlig belastning, hvis de fælles regler ikke gennemføres og efterleves rundt omkring i EU, og derfor er der også indbygget en række kontrolmekanismer og sanktionsprocedurer i EU-samarbejdet: dels via EU-Kommissionens kontrol og initiativer til imødegåelse af overtrædelser af de fælles regler, dels via Europa-Parlamentets forskellige muligheder og endelig via EU-Domstolens kompetence og domme.

Men overtrædelser af Traktatens bestemmelser og de fælles vedtagelser kan være mange forskellige ting. De spænder lige fra direkte svindel med EU-midler og overtrædelse af de fælles regler til mere omfattende traktatkrænkelser og Kommissionens accept af mere eller mindre kreative arrangementer til sikring af de enkelte landes egne nationale interesser. Dette moment er især tydeligt i økonomisk vanskelige tider med stor arbejdsløshed og pres i retning af omstilling til moderne markeds- og konkurrencevilkår.

EU-Kommissionens indsats mod svig og svindel med EU-midler står højt på dagsordenen, og såvel opmærksomheden som indsatsen er på det senere blevet styrket væsentligt, bl.a. gennem Kommissionens strategi til bekæmpelse af svig, som blev lagt i marts i år, og udvidelsen af EU's bedrageribekæmpelse.

Men det grundlæggende problem er, at den bevilgende myndighed typisk ikke er den samme som den kontrollerende. Medlemsstaterne har ikke nogen umiddelbar og stærk interesse i at kontrollere udbetalingerne fra EU, da det ikke

er deres egne penge. Det kan naturligvis afhjælpes en del ved, at man øger EU's kontrolbeføjelser; men mange af de interne bevillings- og kontrolprocedurer er allerede strenge og bureaukratiske nok i forvejen, og man risikerer derfor, at yderligere stramninger kan virke handlingslammende.

Men procedurerne kan effektiviseres, instrumenterne kan forbedres, de markedsbestemte incitamenters kan udvikles, og de eksisterende sanktionsmuligheder kan benyttes bedre. Det gælder ikke mindst for EF-Domstolen, og det kan muligvis ske gennem en mere aktiv anvendelse af Domstolen fra borgernes side, som det er foreskrevet i Sutherlandrapporten, fra de enkelte regeringers side og fra Kommissionens side.

Ser man på det antal overtrædelsessager, som er opgjort i Domstolens beretning, er der allerede tale om en lang række sager, og der tegner sig et ret konstant mønster, når man ser på sagerne fordeling på de enkelte medlemslande. Topscorerne er Italien, Spanien, Portugal og Grækenland, mens Danmark så absolut er duksedreng. Vi har ganske vist haft nogle spektakulære sager som f.eks. ambisagen og køb dansk-klausulen, men vi har vundet de fleste, bl.a. sagen om det danske returflaskesystem. Opgjort som helhed er der således ingen tvivl om, at de fælles regler og EU's sanktionssystem er til fordel for netop Danmark.

Men på det seneste er der fremkommet en række iøjnefaldende sager, hvor problemet ikke er EU-sanktionssystemets styrke og svaghed, men Kommissionens eller regeringernes passivitet eller direkte accept af arrangementer på kanten af de fælles regler eller endog hinsides Traktatens bestemmelser. Det bringer naturligvis den danske regering i en meget besværlig situation, hvor den afgørende afvejning er, hvorvidt og hvor længe man skal vedblive med at være den pæne dreng i klassen.

Spørgsmålet er, om man gennem venlighed optjener en kredit, som man senere kan trække på, eller om man blot åbner banen, så andre mere nationalegoistiske regeringer kan udnytte situationen til egen fordel. Det gælder bl.a. for udviklingen på skibsværftsområdet, hvor den tidligere regerings industriminister – som allerede påpeget af hr. Steen Gade – ikke kan siges at være uden ansvar. Det gælder også på stålområdet, og det gælder ikke mindst for udviklingen på luftfartsområdet, hvor Kommissionen med en ikke alt for overbevisende argumenta-